

38. ČÍSLO / IV. ROČNÍK

5,- Kč (6,- Sk)

22. ZÁŘÍ 1996

Z obsahu:

Poslušná služebnice Páně

Jan Pavel II. při
generální audienci
4. září 1996.
– strana 2 –

Konference o finan- cování církví – strana 7 –

Putování k Panně Marii Bolestné do Šaštína

Již po několik
století putují poutníci
do údolí řeky Myja-
vy na rozhraní
Myjavské pahorkati-
ny a Záhorské nížiny
– do poutního místa
Šaštín.
– strana 8 –

Kdo je Boží bojovník

P. František Holeček,
kněz řádu paulánů
z Vranova u Brna,
poskytl Lidovým
novinám rozhovor,
v němž přibližuje
svou práci v tzv.
husovské komisi
i svůj vztah k Huso-
vi a husitství vůbec.
– strana 10 –

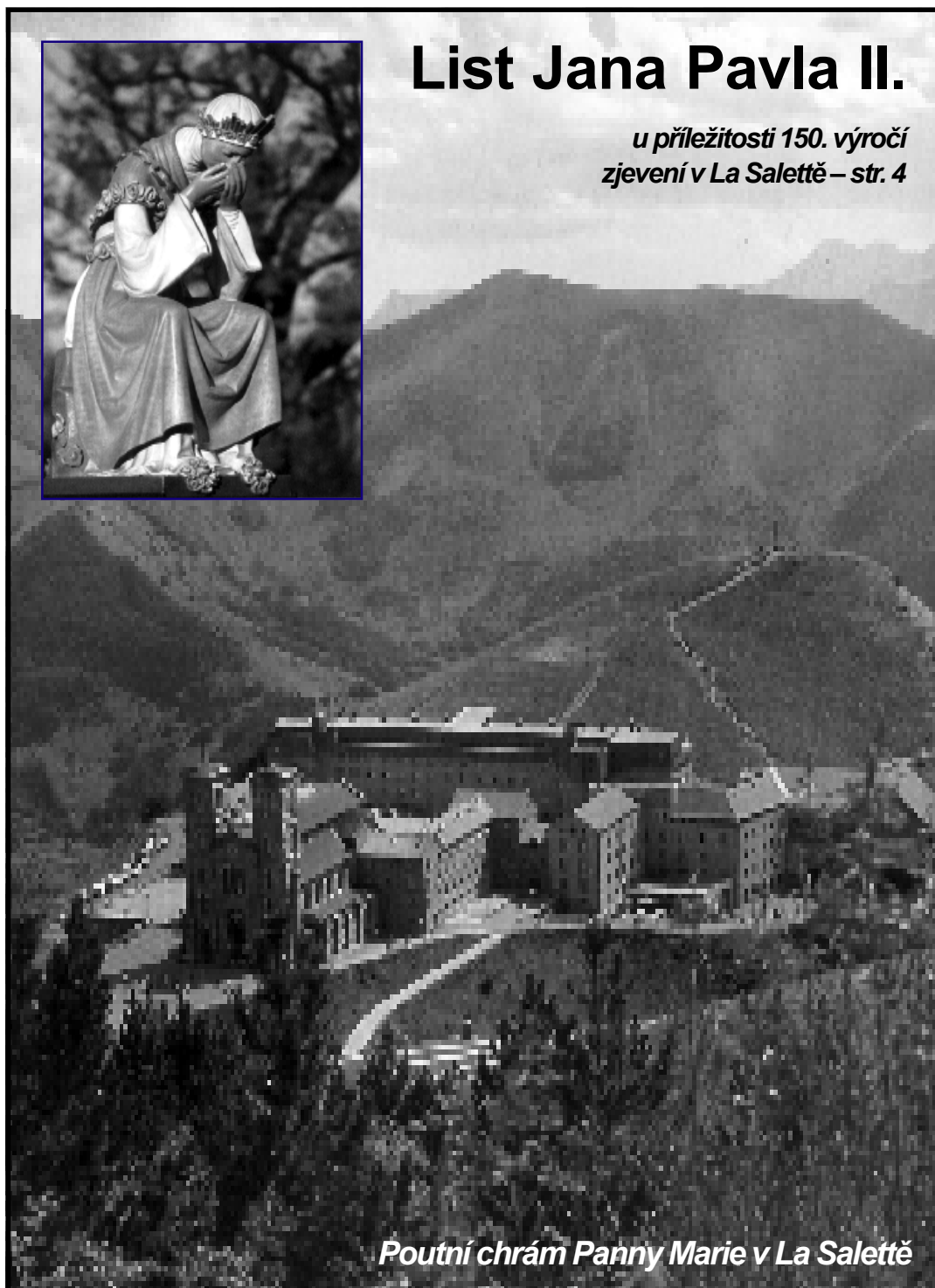
Počkejte, až se domodlím...

– strana 12 –

List Jana Pavla II.

*u příležitosti 150. výročí
zjevení v La Salettě – str. 4*

Poutní chrám Panny Marie v La Salettě

Poslušná služebnice Páně

Čtení: Lk 1,39–42 1. Mariina slova při Zvěstování: „Hle, jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova“ (Lk 1,38) jasně ukazují charakteristický postoj židovské zbožnosti. Mojžíš na počátku Staré úmluvy se v odpovědi na volání Hospodina prohlašuje za jeho služebníka (srv. Ex 4,10; 14,31). Když přichází Nová úmluva, i Maria odpovídá Bohu úkonem svobodného podřízení a vědomé odevzdanosti do Jeho vůle a projevuje plnou ochotu být „služebnicí Páně“.

Maria „plná milostí“ se nazývá „služebnice Páně“ a chce se zasazovat o to, aby osobně a dokonalým způsobem plnila službu, kterou Bůh očekává od všeho svého lidu.

Kvalifikace „Božího služebníka“ pojí ve Starém zákoně všechny, kteří jsou povoláni k nějakému poslání ve prospěch vyvoleného národa: Abrahám (Gn 26,24), Izák (Gn 24,14), Jakub (Ex 32,13; Ex 37,25), Jozue (Joz 24,29), David (2 Sam 7,8) atd. Služebníky jsou i proroci a kněží, jimž je svěřeno vychovávat lid k věrné službě Hospodinu. Kniha proroka Izaiáše chválí poslušnost „trpícího služebníka“, vzoru věrnosti Bohu v naději, že tím vykoupí hříchy mnohých (srv. Iz 42–53). Příklady věrnosti dávají i některé ženy, jako královna Ester, která se nejprve obrátí v modlitbě k Hospodinu a nazývá se několikrát „tvá služebnice“ (Est 4,17), a teprve pak se jde přimlouvat za záchranu Židů.

Maria doprovází svého Syna v jeho poslání Služebníka.

2. Maria „plná milostí“ se nazývá „služebnice Páně“ a chce se zasazovat o to, aby osobně a dokonalým způsobem plnila službu, kterou Bůh očekává od všeho svého lidu. Slova: „Hle, jsem služebnice Páně“ předpovídají Toho, který o sobě řekne: „Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé“ (Mk 10,45). Duch svatý tak usku- tečňuje mezi Matkou a Synem harmonii vnitřních rozpoložení

(dispozic), která umožní Marii plně přijmout její mateřskou úlohu u Ježíše tím, že ho bude doprovázet v jeho poslání Služebníka.

V Ježíšově životě je vůle sloužit stálá a překvapivá: jako Boží Syn by totiž mohl právem dát si sloužit. Tím, že si dává titul „Syn člověka“, o němž kniha Daniel tvrdí: „Byla mu dána vladařská moc, sláva a království, aby ho uctivali lidé různých národností a jazyků“ (Dan 7,14), mohl by vyžadovat, aby vládl nad ostatními. Avšak bojuje proti mentalitě doby, vyjádřené touhou učedníků po prvních místech (srv. Mk 9,34) a ohrazením se Petra, když mu chtěl mýt nohy (srv. Jan 13,6), nechce, aby se mu sloužilo, nýbrž chce sloužit až k bezvýhradnému darování vlastního života v díle vykopení.

Maria dává křesťanům všech dob vznešený vzor služby.

3. I Maria se spontánně prohlašuje za „služebnici Páně“, i když je si vědoma svrchované důstojnosti, jež jí byla dána při andělském zvěstování. Do tohoto závazku sloužit zahrnuje úmysl sloužit bližnímu, jak ukazuje spojení epizod Zvěstování a Navštívení: když jí anděl sdělil, že Alžběta čeká narození dítěte, Maria se vydá na cestu a „spěchá do hor do města Judova“ (Lk 1,39), aby zcela ochotně pomáhala své příbuzné vykonat přípravy na narození dítěte. Dává tak křesťanům všech dob vznešený vzor služby.

Slova „Staň se mi podle tvého slova“ (Lk 1,38) poukazují

u Té, která se prohlásila za služebnici Páně, na naprostou poslušnost vůči Boží vůli. Slovesný způsob, vyjadřující přání „staň se“, který použil evangelista Lukáš, vyjadřuje nejen přijetí, nýbrž i rozhodné převzetí Božího plánu, který s nasazením všech osobních sil vzala za svůj.

Maria se zcela přizpůsobila Boží vůli a přijala za svůj i postoj Krista, který přišel, aby vykonal vůli nebeského Otce.

4. Maria se zcela přizpůsobila Boží vůli a předjímá a bere za svůj i postoj Krista, který podle listu k Židům říká při svém příchodu na svět: „Oběti ani dary jsi nechtěl, ale dal jsi mi tělo... Proto jsem řekl: Zde jsem, abych konal tvou vůli“ (Žid 10,5–7; Ž 40/39,7–9).

Mariina ochota také hlásá a předobrazuje onu ochotu, kterou projevoval Ježíš během své

ho veřejného života až po Kalvárii. Kristus řekne: „Můj pokrm je, abych činil vůli Toho, který mě poslal, a dokonal jeho dílo“ (Jan 4,34). V téže linii dělá Maria z vůle Otce inspirující princip svého života a hledá v něm nezbytnou sílu k naplnění poslání, které jí bylo svěřeno.

Jestliže Maria ve chvíli Zvěstování ještě nezná oběť, která charakterizovala Kristovo poslání, Simeonovo proroctví jí dá nahlédnout do tragického osudu Syna (srv. Lk 2,34–35). Panna se k němu přidruží s hlubokou účastí. Maria je svou naprostou poslušností ochotna žít všechno, co Boží láska plánuje pro její existenci, ano i „meč“, který pronikne její duši.

Radio Vaticana,
připr. P. Josef Koláček, TJ, Řím
(Mezititulky redakce Světla)

Církevní aktuality

☐ Kardinál Meisner obhajuje ženy

Kolín nad Rýnem: Při příležitosti neděle sdělovacích prostředků, která se v Německu slaví 8. září, vyzval kardinál Joachim Meisner novináře, aby se angažovali proti vykořisťování žen v médiích.

Ženy už nemají být napříště objektem bezuzdné zábavy a touhy po jejich ovládní, řekl kardinál ve středu 4. září v Düsseldorfu, kde přijal pracovníky sdělovacích prostředků. Šéfredaktor Lothar Marle z Berlína si

stěžoval, že mnozí novináři mají o náboženství velmi malé znalosti. Především v bývalém východním Německu působí ještě politické linie SED, která chápala církev jako nepřátelskou sílu.

☐ Jásir Arafat v Římě

Palestinského předáka Jásira Arafata přijal na jeho vlastní žádost ve čtvrtek 5. září státní sekretář kardinál Angelo Sodano. Arafat byl v Římě na dvoudenních politických rozhovorech.

ČBK

Liturgická čtení

1. čtení Iz 55,6–9

Hleďte Hospodina, když je možné ho najít, vzývejte ho, když je blízko! Ať přestane bezbožník hřešit, zločinec ať změni své smýšlení; ať se obrátí k Hospodinu, a on se nad ním smiluje, k našemu Bohu, který mnoho odpouští. Mé myšlenky nejsou myšlenky vaše, ani vaše chování není podobné mému – praví Hospodin. O kolik totiž převyšují nebesa zemi, o to se liší mé chování od vašeho chování, mé myšlení od myšlení vašeho.

2. čtení Flp 1,20c–24.27a

Bratři!

Budu moci oslavit na sobě Krista, ať svým životem, ať svou smrtí. Vždyť pro mě život je Kristus a smrt ziskem. Avšak kdybych tady žil dál, mohl bych ještě s užitkem pracovat. A proto nevím, co bych měl volit. Přitahuje mě totiž obojí: mám touhu zemřít a být s Kristem – a to je věc mnohem, mnohem lepší; ale pro vás je zase nutnější, abych zůstal ještě na živu. Jen se chovejte tak, jak to odpovídá Kristovu evangeliu.

Evangelium Mt 20,1–16a

Ježíš řekl svým učedníkům toto podobnoství: „Nebeské království je podobné hospodáři, který vyšel časně zrána najmout dělníky na svou vinici. Smluvil s dělníky denár na den a poslal je na vinici. Když vyšel kolem devíti hodin, viděl jiné, jak stojí nečinně na trhu. Řekl jim: ‚Jděte i vy na mou vinici a dám vám, co bude spravedlivé.‘ A šli. Kolem dvanácti a tří hodin odpoledne vyšel znovu a udělal to zrovna tak. Vyšel kolem pěti hodin a našel jiné, jak tam stojí, a řekl jim: ‚Co tu celý den nečinně stojíte?‘ Odpověděli mu: ‚Nikdo nás nenajal.‘ Řekl jim: ‚Jděte i vy na mou vinici!‘ Když nastal večer, řekl pán vinice svému správci: ‚Zavolej dělníky a vyplat jim mzdu, začni od posledních k prvním.‘ Přišli ti, kdo nastoupili kolem pěti odpoledne, a dostali po denáru. Když přišli první, mysleli, že dostanou víc, ale i oni dostali po denáru. Vzali ho, ale reptali proti hospodáři: ‚Tady ti poslední pracovali jedinou hodinu, a dals jim zrovna tolik co nám, kteří jsme nesli tíhu dne i horko.‘ On však jednomu z nich odpověděl: ‚Příteli, nekřivdi mi. Nesmluvil jsi se mnou denár? Vezmi si, co ti patří, a jdi. Chci však i tomu poslednímu dát jako tobě. Nesmím s tím, co je moje, dělat, co chci? Anebo závidíš, že jsem dobrý?‘“

Myšlenka na neděli

BOŽÍ PODNIKÁNÍ

Zamyšlení nad úryvkem Mt 20,1–16

Tvé oko závidí, že jsem dobrý?

Dříve než se dnes zaposloucháš do Ježíšova podobenství, vrať se k prvnímu čtení: *Mé myšlenky nejsou myšlenky vaše, ani vaše chování není podobné mému. Oč totiž převyšují nebesa zemi, o to se liší mé chování do vašeho chování, mé myšlení od vašeho myšlení*⁽¹⁾. Popros Ducha svatého, aby ti pomohl překročit tvé přizemní lidské obzory a nahlédnout do nedozírných horizontů Boží velkodušnosti.

Zdá se, že to, co Ježíšovo vyprávění představuje, je nám docela blízké: hospodář potřebuje pracovníky, dělníci potřebují práci. Zdá se nám, že obě tyto strany myslí na svůj prospěch. Zájmy jedné i druhé strany spojuje most smlouvy o požadované práci a slíbené odměně. Prvním dělníkům slíbil hospodář za celodenní práci denár, těm, které najímá později, slibuje spravedlivou mzdu. Všichni souhlasí. Až potud nám podobnoství připadá zcela logické a pochopitelné. Co se však vymyká naší logice, je způsob, jakým jsou dělníci nakonec odměněni. Jako zaměstnavatelé bychom se podle hospodářova příkladu asi nikdy nechovali a jako zaměstnanci rozumíme velmi dobře nespokojenosti těch, kteří byli za celodenní práci odměněni stejně jako ti, kteří pracovali na zkrácený úvazek. Dostali sice to, co je spravedlivé, ale srovnání s těmi druhými jim zkazilo jejich spokojenost. Neznáš snad podobné pocity z vlastní zkušenosti?

A právě tyto podivné rozpory mají být podle Ježíše tím, co je příznačné pro Boží království. Jak tomu rozumět? Co má znamenat, že hospodářovo chování je tak odlišné od našeho chování?

Ježíš to vysvětluje zcela prostě: jeho *hospodář* prohlašuje: *Chci dát všem stejně*. Mám pro to jediný důvod: *Jsem dobrý*.

Zkus si přečíst podobnoství ještě jednou a vžij se při tom do role *hospodáře*, který nemá v prvé řadě na mysli své příjmy z dobré sklízně, který se nesnaží s nejmenšími možnými náklady dosáhnout největšího zisku. Může-li, vžij se do role *hospodáře*, který proti vši lidské logice nemyslí na sebe, ale na ty, kteří čekají na práci. Hledá důvod, aby jim mohl dát co nejvíce z toho, čím oplývá. Může si to do-

volit, protože to, co vyplatí, nezvyšuje jeho náklady, ani nesnižuje jeho zisk. Právě naopak. Jistě už chápeš, že takový *Hospodář* je jen jeden. Je to nebeský Otec, jehož velikost je nevýstížitelná, je dobrotivý a plný lásky⁽²⁾.

Ale jak se vyrovnat s oním pocitem nespravedlnosti, který se tak snadno zrodí v lidském srdci? Lidskou spokojenost i s velmi vysokou odměnou může zcela zkazit poznání, že někdo druhý dostal o korunu více. I hospodářovi *dělníci* mohou skutečně prožívat radost ze své odměny jedině tehdy, jestli opustí své lidské zvyklosti a přijmou jeho božskou logiku. Kdyby v Božím království mělo platit lidské uvažování, kdyby měla tvá radost spočívat jen ve vědomí, že máš více než ti druzí, změnilo by se ti nakonec nebe v peklo.

Ten *denár*, jímž *Hospodář* odměňuje své *dělníky*, je přece nedělitelný a není k němu možno ani nic přidat. Má ve skutečnosti tak nekonečnou hodnotu, že předem daleko přesahuje jakoukoliv cenu *tíhy celého dne a horka*. Abys mohl tušit cenu takové mzdy, nestačí ji lidsky porovnávat. *Smluvený denár* znamená přece účast na životě samého Boha, ten *denár je Bůh sám*. Již samotné *pozvání na vinici* je nekonečným darem. Skutečná hodnota *denáru* je podložena nesmírností dobrotivě, všechno lidské pomýšlení přesahující Boží velkodušnosti. Ukazuje-li ti Bůh na jiném člověku ještě nápadněji svou lásku, neznamená to pro tebe pražádné ochuzení, nýbrž naopak důvod k ještě větší radosti z dalšího důkazu jeho nekonečné dobroty.

Nyní chápeš, proč *Hospodář* stále, až do poslední chvíle, chodí a hledá *dělníky pro svou vinici*. Jeho vášní je nesobecky dávat, *dávat i poslednímu*. Nemáš radost z toho, že tě najal tak veliký *Hospodář*, který může i za jedinou sekundu zaplatit celý *denár*? Necítíš, jak tě Jeho podnikatelská logika vede nikoliv k *závislosti*, že nemáš nejvíce, ale k lítosti, že druzí nemají ani to, co máš ty, že je stále tolik těch, které dokonce ani *nikdo nenajal*, a přece by mohli dostat i za malou chvíličku celý nevyčísitelný DENÁR?

Pokloň se Ježíši a poděkuj mu, že tě nenechal stát na náměstí a pozval tě na svou vinici. Pros jej, aby tě naučil dobře využívat pracovní dobu, za kterou máš tak velkoryse zaplacenou. Pomáhej mu hledat ty, kteří *stojí celý den nečinně*. Budou i tvojí radostí. Nebo snad stále ještě patříš mezi ně? ▮

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ první čtení Iz 55, 8n; ⁽²⁾ viz responz. žalm 145

List Jana Pavla II.

u příležitosti 150. výročí zjevení v La Salettě

Diecéze Grenoble, misionáři salettini a věřící v celém světě slaví v tomto roce stopadesáté výročí zjevení Nejsvětější Panny Marie v alpské vesničce, odkud její promluva ustavičně září. Ta připomínka může být bohatá na mnoho milostí: proto toužím spojit se s poutníky, kteří tam přijdou uctít Matku Boží pod titulem Usmíření hříšníků.

Matka Spasitele, Matka Církve a Matka všeho lidstva Maria provází každého na jeho životní pouti. Ať se tedy zintenzivní příprava na Veliké jubileum Vykoupení. Rok, v němž slavíme výročí dne, kdy se Matka Boží zjevila Maximovi a Melánii, představuje významnou etapu v této přípravě. Maria, Matka milosti ukázala svůj smutek tváří v tvář morálnímu zlu lidstva. Svými slzami nám pomáhá lépe porozumět tíži hříchu, odmítání Boha, ale také horoucí věrnosti, jakou Syn chová vůči jejím dětem, ačkoliv jeho vykupitelskou lásku zraňuje zapomínání a vzdor.

Poselství z La Saletty bylo svěřeno dvěma mladým pasáčkům v době, kdy lidstvo trpělo hladem a v důsledku toho i nespravedlností rozličného druhu. Kromě toho se rozmáhala lhostejnost a nepřátelství vůči poselství evangelia. Maria, která o tom rozjímala a měla na sobě obraz svého ukřižovaného Syna, poukazuje na to, že v souvislosti s dílem vykoupení má soucit se

„Ať se tedy zintenzivní příprava na Veliké jubileum Vykoupení. Rok, v němž slavíme výročí dne, kdy se Matka Boží zjevila Maximovi a Melánii, představuje významnou etapu v této přípravě. Maria, Matka milosti ukázala svůj smutek tváří v tvář morálnímu zlu lidstva...“

svými dětmi v jejich zkouškách a trpí, když vidí, jak se vzdalují od Kristovy církve, zavrhují a zapomínají na Boží přítomnost ve svém životě a na svatost jeho jména.

Zářící událost z La Saletty potvrzuje, že Mariino poselství se neomezuje na utrpení, které vyjadřují její slzy. Svatá Panna vyzývá k sebeovládání, zve k pokání, k vytrvalosti v modlitbě a zvláště k zachovávání nedělních obyčejů: prosí, aby její poselství bylo předáno všem jejím lidem svědectvím obou dětí. A skutečně, jejich hlas se rychle rozlehl do okolí. Začali přicházet poutníci. Došlo k početným obrácením. Maria se zjevila ve světle, které je jasmem lidskosti proměněné Zmrtvýchvstáním Ježíše Krista. La Saletta je poselstvím naděje, protože naše naděje se opírá o zásah Té, která je Matkou lidí. Rány je možno zahojit. Noc hříchu ustupuje světlu Božího milosrdenství. Lidské utrpení, jestliže je přijato, může přispět k očistění a vykoupení. Pro toho, kdo v pokoře kráčí po cestách Páně, nepředstavuje vztažená paže Mariina Syna tíž, která znamená odsouzení, nýbrž napřaženou dlaň, která vede hříšníka k smíření a novému životu díky milosti Kříže.

Mariina slova v La Salettě přes svou prostotu i přísnost si uchovávají aktuálnost i v současném světě, který stále trpí ranami válek, hladu i celé řady neštěstí, které jsou znamením a často i důsledkem lidských hříchů. A také dnes ta, kterou *blahoslavi všechna pokolení* (Lk 1,48), chce vést „všechn svůj lid“, který prochází zkouškami těchto časů, do časů radosti, která se rodí z tichého naplnění poslání, daného Bohem člověku.

Misionáři salettini ustavičně prohlubují studium poselství z La Saletty a přičiňují se, aby ukázali jeho trvalou hodnotu pro blížící se třetí tisíciletí. Oni jsou zvláštním způsobem zavázáni, aby *předali všemu lidu* výzvu k obnově křesťanského života, z něhož vznikl jejich řád v diecézi Grenoble. V tomto jubilejním roce je prosím, aby horlivě plnili své poslání v různých částech světa, kde konají svou službu. Rovněž povzbuzují sestry salettinky a jiné instituty, jejichž vznik a inspirace se pojí s událostmi v La Salettě. Modlím se, aby je Matka Kristova v tomto mimořádném roce provázela v jejich duchovní obnově, po které touží, a aby jim pomáhala, aby se věnovali evangelizačnímu poslání s misijním úsilím, jaké od nich církev očekává.

Plačící Matka Boží z La Saletty

Vzemi, kde Panna Maria dovolila před jeden a půl stoletím slyšet své poselství, se dnes ozývá stejná výzva ke všem poutníkům, kteří přicházejí do této svatyně, stejně jako k těm, kteří navštěvují jiné lasalettské chrámy. Vyzývám je všechny, aby předložili Neposkvrněné Panně bolesti i naděje tohoto světa v době, ve které nás dělí jen několik let od Velkého jubilea. Oni mohou být svědky smlouvy, Božím darem i ovocem Vykoupení pro jednotlivce, rodiny i národy. Ať jim jejich pouť pomáhá nepřipustit, aby jejich život upadl do vlažnosti, lhostejnosti, aby nikdy nezapomínali, že mají dávat ve svém životě na první místo Zmrtvýchvstalého Krista. Mohou se stát nositeli pokoje, který Pán slíbil (viz Jan 14,27) a zůstat natrvalo přesvědčení o neobyčejné důstojnosti nejpokornějších lidských bytostí.

Maria je přítomna v církvi stejně jako v den ukřižování, zmrtvýchvstání a seslání Ducha svatého. V La Salettě ukázala velmi zřetelně svou ustavičnou modlitbu za blaho tohoto světa. Nikdy neopustí lidi, kteří jsou stvořeni k Božímu obrazu a podobnosti a jejichž posláním je stát se Božími dětmi (viz Jan 1,12). Ona může přivést ke svému Synu společenství národů celé země!

Svěřujeme Matce Usmíření celou diecézi Grenoble, misionáře salettiny a řeholníky a řeholnice, kteří sdílejí stejnou spiritualitu, a všem uděluji z celého srdce své apoštolské požehnání. †

Vatikán 6. 5. 1996
Jan Pavel II.

Mariánské oázy ve světě – Polsko

Debowiec

Debowiec leží v malebné podkarpatské krajině 8 km od Jasla v rzeszowské diecézi. Osada se připomíná již ve XIII. století. Městská práva získala od Kazimíra Velkého r. 1349.

Zvláštní mariánská úcta se zde rozvíjí od r. 1910, od příchodu misionářů Matky Boží z La Saletty, kteří zde během jednoho roku vybudovali klášter a v dalším roce kapli, ve které byla umístěna socha Panny Marie z La Saletty. V r. 1926 zde byla umístěna socha plačící Panny Marie a na klášterním dvoře sousoší, představující jednotlivé fáze zjevení Panny Marie v La Salettě. V r. 1929 byla zbudována křížová cesta. V letech 1936–1939 byl zbudován chrám, jehož největší vzácností je socha plačící Panny Marie. K hlavním tradicím tohoto místa patří tzv. odpustkové slavnosti, které se konají

3. neděli v květnu a 3. neděli v září. Tyto slavnosti předchází vždy přípravné triduum. Odpustky přitahují četné zástupy věřících. Kardinál Stefan Wyszyński za pobytu v Debowcu r. 1972 řekl: Debowiec byl označen jako místo, kde se učíme duchu pokání, jak to vyplývá z přání, která řekla Nejsvětější Panna dětem v La Salettě. Každou třetí neděli v měsíci se zde konají smírné adorace a odčiňování za hříchy opilství. K charakteristickým pobožnostem patří poutě do Debowca. Toto lasalettské středisko vyvolalo touhu po duchovních hodnotách, které uděluje Bůh na tomto místě na přímluvu

Panny Marie. Na kovových deskách je vyryto 383 poděkování za vyprošené milosti. Dále se zde koná tzv. ustavičná nověna, při které se předčítají prosby i poděkování, které ctitelé přinášejí osobně nebo posílají poštou. V letech 1982–1992 bylo u nohou Panny Marie složeno 14 295 proseb a 4 108 poděkování. Misionáři podporují stále vzrůstající úctu k Panně Marii. Zpovědníci byli svědky četných obrácení vyprošených Pannou Marií lasalettskou. Z takového bohatého ovoce se zrodila myšlenka korunovace Panny Marie ve zdejší svatyni. Korunovace byla stanovena na 15. září 1996.

Nejstarším předmětem úcty je obraz Panny Marie lasalettské, který namalovala v r. 1912 krakovská malířka Matylda Meleniewska. Obraz je na velkém oltáři klášterní kaple. Na bočních oltářích se nacházela socha plačící Madony v životní velikosti. Socha je vyřezána z dubového dřeva. Byla zfoto-

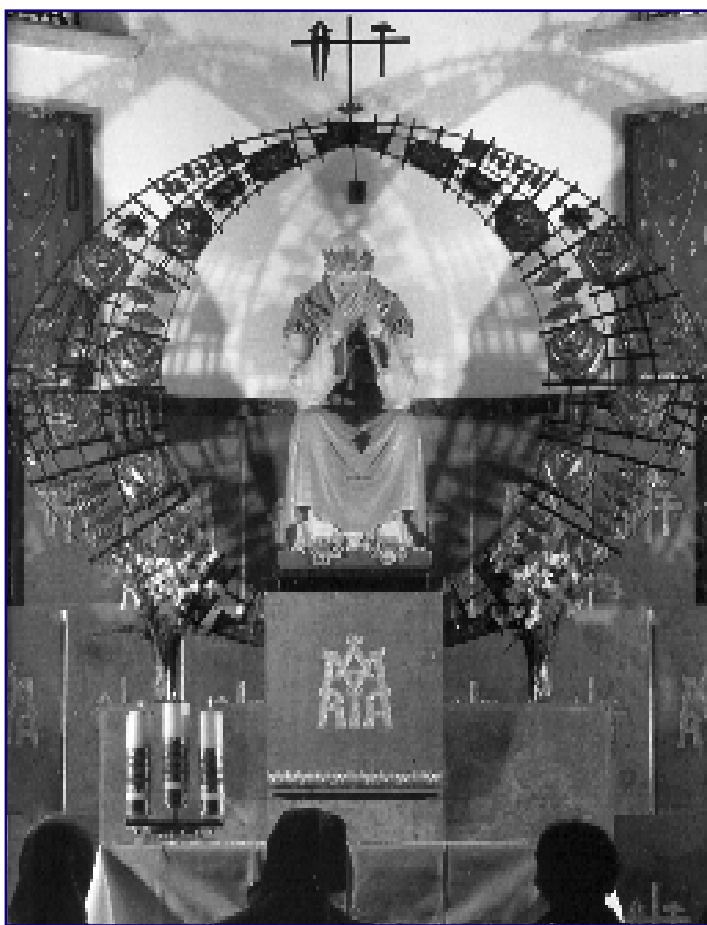

Debowiec – kostel Panny Marie lasalettské

vena v r. 1926 v Poznani a je polychromovaná. Původně byla umístěna v dřevěné kapli v debowieckém parku. Když byla kaple v r. 1945 zničena, přemístili zachráněnou sochu do klášterní kaple. V r. 1960 byla věnována chrámu Panny Marie lasalettské v Sobieszewie. Pro hlavní oltář poutního kostela byla zhotovena kamenná socha a pro boční kapli nová socha plačící Panny Marie. Mariánská úcta v Debowcu se tedy neváže k určitému hmotnému objektu, jak tomu bývá na většině poutních míst.

-IŠ-

Podle La Salette 5/96

Debowiec – kaple Matky Boží Plačící

Církevní aktuality

□ Zahájení akademického roku v Litoměřicích

Ve středu 4. září se znova otevřely brány teologického konviktu v Litoměřicích.

Teologický konvikt je církevní školou, která spadá do kategorie středního školství a jednoročním studiem připravuje kandidáty všech osmi českých a moravských katolických diecézí pro vstup do kněžských seminářů a studium na teologických fakultách v Praze a v Olomouci.

V letošním školním roce bude v litoměřickém konviktu studovat celkem 71 studentů.

Z Prahy šest, z Českých Budějovic jeden, z Hradce Králové osm, z Litoměřic pět, z Plzně tři, z Olomouce 20, z Ostravy šest a z Brna 22. Zahájení nového akademického roku proběhlo ve středu 4. září v 10.00 hodin v litoměřické katedrále sv. Štěpána. Slavnostní bohoslužbu celebroidli čeští a moravští biskupové, kteří při ní vyprošovali potřebné dary Ducha svatého pro studenty svých diecézí. Od tohoto obřadu též pochází název bohoslužby: „Veni sancte“ – což přeloženo znamená začátek modlitby „Přiď, Duchu svatý“.

ČBK

**Olomouc
28. 8. 1996,
katedrální
chrám zaplněný
věřícími při
setkání
s Donem
Gobbim**

Z dopisu P. Petra Dokládala:

Radujte se všichni, opakují: radujte se!

V tomto duchu jsme všichni prožívali krásný den památky velkého církevního světce sv. Augustína, ve kterém jsme se my kněží spolu s věřícími bratry a sestrami mohli setkat v Olomouci se vzácným a drahým hostem, otcem Don Stefano Gobbiem z Milána.

Žijeme v době, kdy jako křesťané, kněží, řeholníci i laici potřebujeme silné impulzy a posilu naší víry při setkání s těmi, které si sama Panna Maria vybrala a zvolila za své nástroje.

Skromný, pokorný a nesmírně obětavý kněz Don Stefano k těmto nástrojům patří. Říká o sobě sám, že právě jeho, maličkého a nepatrného si sama Panna

Maria vybrala jako svůj nástroj, aby bylo všem jasné, že zde nejde o dílo lidské, ale Boží.

Je totiž zhola nemyslitelné, aby jediný kněz, ovládající jen jeden jazyk (italštinu) a navíc zcela nepraktický a jak sám říká bezvýznamný, založil hnutí, ve kterém je dnes na 400 biskupů, 100 000 kněží a desítky milionů laiků na celém světě.

Je zhola nemožné, aby člověk bez organizačních schopností, zcela prostý a bez jazykových znalostí organizoval desítky večeradel ve všech světadílech a ve všech zemích na světě.

Jen člověk bláhový v tom nemůže vidět jasné dílo Boží a Panny Marie. Jakožto kněz Kristův a Mariin jsem zvláště intenzivně prožíval slova a výzvy, které Don Stefano adresoval právě nám.

Jak hluboce živá a aktuální byla jeho slova o věmosti Církvi, o věmosti papeži, nástupci apoštola Petra.

Jednota s papežem! Samozřejmě, že je myšlena jednota DE FACTO, ne pouze DE IURE.

Byli jsme vyzváni, abychom všude konali večeradla modliteb a živého společenství Církve spolu s Pannou Marií.

Siónské večeradlo může mít velice mnoho podob, od rodinných přes večeradla mladých až po běžná famí.

Na počátku může být třeba jen jedna nadšená duše milující Ježíše a Pannu Marii a odtud se může rozrůstat další dílo.

Modleme se za jednotu Mariiných dětí, abychom skutečně všechny své síly, um, lásku, zápal a další vlastnosti napřímili stejným směrem. Nyní v těchto posledních časech je to zvláště důležité.

Ohromně posilující a povzbuzující byla myšlenka Don Gobbiho, který označil dobu Triumfu Mariina Neposkvěšeného Srdce za velmi blízkou. Ano, předpokládám ovšem, že do toho půjdem všichni, jako jeden velký šik

Mariiných bojovníků, jako jediné silné a jednotné hnutí zakoušející velkou vnitřní RADOST vykoupěných Božích dětí spolu s Pannou Marií. Díky, drahý bratře Don Stefano, za velké povzbuzení a brzy zase opět na shledanou!

Pozn. red.: Informace o večeradlech vám předá Středisko MKH, Černochova 7, 771 00 Olomouc 1.

Olomouc 28. 8. 1996 – Don Stefano Gobbi s překladatelem a hlavním organizátorem setkání p. Josefem Vlčkem při setkání s věřícími

Don Stefano Gobbi navštívil naši republiku již podruhé.

První návštěva se uskutečnila v r. 1991, kdy se konalo večeradlo formou exercicií pro kněze v kněžském semináři v Olomouci a ještě místní večeradla pro všechny věřící v několika městech.

Kdo je Don Stefano Gobbi?

Don Stefano Gobbi, CSP, je italský kněz, animátor Mariánské kněžské hnutí (Movimento Sacerdotale Mariano). Je to kněz – charismatik, který již od r. 1973 přijímá formou vnitřní mluvy (locutio interna) poselství Panny Marie. Tato poselství jsou zaznamenána a publikována v každoročně doplněném vydání knihy „Ai Sacerdoti figli prediletti della Madonna“. Tato kniha je přeložena do mnoha jazyků. Její český název zní „Kněžím, přemilým synům Panny Marie“. Tuto knihu rozšiřuje za dobrovolný příspěvek středisko MKH, Černochova ul. 7, 771 00 Olomouc 1.

Nyní Don Stefano Gobbi vykonal několik večeradel v České republice, ve dnech 28. 8. až 4. 9. 1996 v různých městech Čech a Moravy. Program byl uveřejněn v časopise Světlo, čís. 34, na straně 14.

Modlitební večeradla se konají buď jen kněžská, nebo farní

(kněz a věřící, nebo jen sami věřící), dále rodinná (jedna nebo několik rodin) a také někde i pro děti (pod vedením kněze, nebo laika). Večeradlo začíná prosbou o dar Duchu svatého, následuje rozjímavá modlitba pětidesátkového sv. růžence, potom možno přečíst některé vhodné poselství a vždy pak obnova za-

svěcení Neposkvěšenému Srdci Panny Marie. Koná-li se v kostele, za přítomnosti kněze nebo kněží, je večeradlo spojeno se mší svatou, a to tak, že modlitba růžence předchází mši svatou. Někde je zvykem konat toto slavnostní večeradlo na první sobotu v měsíci, kdy bývá příležitost i ke sv. zpovědi.

Jádrem spirituality MKH je vést kněze a věřící k věrnosti katolické Církvi a jejímu učení, k oddanosti a poslušnosti papeži a biskupům, cvičit se ve ctnosti pokory, posvěcovat se modlitbou a pokáním. Silu čerpat ze mše svaté a svatého přijímání a prožívání svého zasvěcení Neposkvěšenému Srdci Panny Marie v duchu hesla: „Skrze Marii k Ježíšovi!“

Dr. Jar. Macoun, Jestřebí

Konference o financování církví

Praha: Společnost pro církevní právo ve spolupráci s právní sekci České křesťanské akademie uspořádala v Praze v pátek 6. září v budově Právnické fakulty Univerzity Karlovy konferenci o financování církví v Evropě a USA. V úvodní přednášce nastínil Prof. Dr. Heiner Marré z univerzity v Münsteru různé druhy financování církví, které rozdělil do dvou skupin. V některých zemích jsou církve zcela financovány státem, jako v Belgii, Lucembursku a Řecku. V druhé skupině, která je četnější, jsou církve financovány věřícími pomocí výnosů ze sbírek a darů, z příspěvků nebo daní.

Vztah státu a církve je v Belgii upraven zákonem z r. 1831, podle něhož neexistuje odluka a téměř veškerý provoz je financován státem. Podle článku 181 napoleonské ústavy stát platí duchovní, stará se o jejich bydlení a dojde-li v hospodaření farnosti k deficitu, vyrovnává jej místní obec. Stát přispívá na udržování kostelů, a ze 100 % podporuje katolické teologické fakulty. Protestantské fakulty podporuje ze 60 %. Stát takto financuje všechny státem uznané církve.

Situace v Lucembursku je stejná jako v Belgii.

V Řecku přežívá tzv. césaropapismus, tzn. že stát a pravoslavná církev tvoří jednotu. Stát kryje všechny náklady církve. K pravoslavné církvi se hlásí 92,2 % obyvatel.

Ve Francii došlo v roce 1789 k zaboru veškerého církevního majetku. Napoleon převzal povinnost financovat církve a s papežem Piem VII. uzavřel konkordát. V r. 1905 byl přijat zákon o odluce církve od státu, bylo zrušeno financování církví státem a místo toho převzaly financování diecézní spolky. R. 1958 bylo vydáno prohlášení, podle něhož Francouzská republika neuznává a nepodporuje žádnou církev. 75 % příjmů církví pochází ze sbírek a darů věřících. 25 % tvoří tzv. kulturní příspěvek věřících, kteří dávají 1 % ze svého příjmu, a to jednou ročně v době postní. Tento příspěvek platí 45 % katolíků. Prů-

měrný plat duchovního dělá asi polovinu platu ostatních zaměstnanců v jiných sektorech, takže většina kněží má ještě druhé zaměstnání (civilní). Církevní vysoké školy jsou rovněž chudé, protože nemají z čeho platit učitele. V r. 1905 převzal stát péči o kostely a církve je užívá bezplatně.

V Portugalsku se podle ústavy z r. 1976 udržuje oddělení státu a církve, ale bez nepřátelských tendencí. Neexistuje žádné přímé financování církve ze strany státu. Stát financuje církve pouze cestou nepřímých příspěvků.

Ve Velké Británii se církve financuje rovněž sama. Hlavou státní církve je zatím anglická královna, což se podle ní má vbrzku změnit. Církve se financuje pouze z výtěžku svého majetku.

V Irsku se hlásí ke katolické církvi 95 % obyvatel. Od r. 1878 je zde odluka státu od církve. R. 1928 byl převzat do ústavy zákon, podle něhož stát nefinancuje náboženské organizace, církvim není přiznána právní subjektivita, proto jejich majetek spravují ustanovení zástupci.

Holandsko: Katolická a protestantská církve jsou asi stejně velké. Podle německého modelu se stát má starat o vše, co zajišťuje obecné blaho, a do toho spadá i činnost církví. Platí systém jejich financování z příspěvků a darů. V každé diecézi je zaveden

systém dobrovolného příspěvku věřících ve výši 1-3 % celkového příjmu. Tento příspěvek tvoří nyní 68 % z veškerých příjmů církve. Dalších 10 % příjmu církve pochází z výtěžku církevního majetku. Soukromé školy tvoří 70 % všeho školství a většina z nich je v církevních rukou a stát je financuje stejně jako školy státní.

Německo, Švýcarsko, Itálie, Španělsko, Skandinávie: církve jsou organizačně sice od státu odděleny, ale existuje model kooperace a církve jsou financovány z příspěvků a daní věřících.

V Rakousku existuje jiná forma s obligatorní povinností příspěvků, které vybírá církve přímo. Neplnění této povinnosti může být vymáháno cestou civilně-správní.

V Německu po sekularizaci r. 1803 převzala knížata povinnost financovat církve. Během 19. stol. byly zavedeny církevní daně, ovšem proti vůli církvi. Nyní jsou tyto daně vybírány státem a znamenají navýšení daně z příjmu. Jsou odstupňovány podle výše příjmu.

Ve Skandinávii dostávají příjmy z daní pouze evangelicko-luterské církve. Ve Švédsku dojde k 1. 1. 2000 k praktické odluce státu od církve. Ve Španělsku a Itálii je od 1. 1. 1990 (ve Španělsku od r. 1988) zaveden systém, v němž každý občan-plátce daně přiznává 0,8 % ze svých daní buď církvi nebo státu pro sociální a humanitární

účely. Jde o formu nepřímé podpory církve ze strany státu.

I v rámci Evropské unie bude různý systém financování církve v budoucnu zřejmě zachován.

O financování církví v USA promluvil prof. Harry C. Veyser z Michiganu. Uvedl, že v USA je zaregistrováno kolem 250 protestantských církví a náboženských organizací. Katolická církev tam pracuje v několika oblastech: v evangelizační, ve vzdělání a výchově, v charitě a v nemocniční péči.

Evangelizační činnost je financována zcela ze soukromých příspěvků. Na školách se platí školné, které je v řeholních školách poměrně nízké, protože řeholníci mají malé platy. Vývoj v poslední době, kdy je nedostatek řeholních povolání, vede k nutnosti zaměstnávat laické síly, které ovšem chtějí vyšší platy.

Pro školy i katolickou charitativní činnost jsou určeny sbírky, které vyhledávají diecézní biskupové. Na provoz nemocnic přispívá i federální vláda.

Průměrný Američan zaplatí 43 % příjmu na daních.

Plat duchovního činí 15 tisíc dolarů, přičemž farnost mu platí auto, nájem za byt a jiné vedlejší výdaje. Jeho životní standart se rovná úrovni vyšší střední třídy.

Každý biskup vydává ročně přehled o příjmech a vydáních, který zpracovává nezávislý audit. V každé farnosti vydává farní rada na konci roku finanční zprávu pro informaci farníků.

Výstavbu nových kostelů financuje místní farnost. Diecéze staví pouze semináře a katedrály.

Tiskové středisko ČBK

Putování k Panně Marii Bolestné do Šaštína

Tie šaštínské zvony k sebe nás volají...

Takto již po několik století zpívají poutníci, když dříve pěšky, dnes spíše autobusy či osobními automobily, přicházejí do údolí řeky Myjavy na rozhraní Myjavské pahorkatiny a Záhorské nížiny – do poutního místa Šaštín. V šaštínském chrámě, konsekrovaném již v roce 1764 a vyhlášeném papežem Pavlem VI. v listopadu 1964 za „baziliku menší“, před milostnou soškou Sedmiboletné Panny Marie tisíce tuzemských i zahraničních věřících i dalších návštěvníků – jak to tam ve své homilii dne 1. července 1995 řekl papež Jan Pavel II. – se s důvěrou svěřují se svými radostmi i bolestmi, hledají posilu v životních těžkostech, vznášejí své prosby, vzdávají úctu té, která dekretem Sv. stolce z dubna 1927 byla prohlášena za „Patronku Slovenska“.

K původu milostné sošky, začátkům a vývoji její úcty

Ve starších dochovaných písemnostech se setkáváme s rokem 1564. Tehdy zbožná žena Angelika Bakičová, manželka zeměpána Imricha Czobora, prožila s ním velká utrpení a strádání. Imrich byl prchlivý povahy a muž tvrdého srdce. Při jedné jízdě kočárem došlo opět k prudké hádce mezi oběma manželkami, že rozezlený Czebor vyhodil Angeliku z kočáru ven. Ta tehdy – spolu s věrnou komornou – poklekla se slzami v očích na pole. Upřímnou modlitbou prosila za svého krutého manžela. Měla snad dokonce vidět bolestnou Pannu Marii, která jí svým pohledem povzbuzovala. V tomto rozpoložení Angelika přislíbila, že – změní-li se její manžel – dá zhotovit a na tomto místě postavit sošku bolestné Panny Marie. K jejímu překvapení se zanedlouho manžel v kočáře pro ni vrátil a žádal o odpuštění. Neznámý mistr zhotovil onu sošku. Na místě neštěstí byla dána na podstavec. Velmi brzy k ní začali chodit poutníci i věřící z okolí i vzdálenějších míst Slovenska, Moravy a Rakouska, aby u ní nacházeli duchovní podporu. Bylo rozhodnuto vystavit trojhrannou kapličku (dnes ji najdeme na severním průčelí podél baziliky), do které

byla koncem 16. století původně soška umístěna.

Z farní kroniky a knihy „Novum Sidus“ (z r. 1746) je možno vyčíst, že se sošce připisovaly i některé milosti a zázraky. Například Josef Achinger z Hodonína měl těžce nemocnou manželku Marianu. Tělo měla obsypané ranami, ruce a nohy znehynuly a lékařské zákroky nepomáhali. Tělo postupně odumíralo. Oba se rozhodli, že za pomoci svých přátel uskuteční pěšky pouť k sošce. Za pomoci manžela a přátel se Mariana sotva na berlách „dobelhala“ ke kapličce. Tam pozdvihla ruce, žehnila se a modlila. V jistém okamžiku ucítila zvláštní chvění v těle, pustila berle a velebila Pannu Marii, učinila první samostatné kroky. Berle ponechala u kapličky...

Vzhledem k více podobným skutečnostem přistoupilo trnavské arcibiskupské konsorcium k jejich verifikaci. To vyústilo 18. října 1732 listinou o vyhlášení sošky za milostivou, kterou vydal tehdejší arcipastýř Imrich Esterházy. Při konsekraci chrámu v roce 1764 byla přenesena na jeho hlavní oltář a poprvé korunována. O sto let později pak podruhé. Nově pozlacené korunky na Mariině a Ježíšově hlavě posvětil onoho

slunečného 1. července 1995 nejvzácnější a nejmilejší šaštínský poutník současnosti – papež Jan Pavel II.

Zastavme se před milostnou soškou a pohledme na ni

Je polychromovaná – 85 cm vysoká a 91 cm široká. Sedící Panna Maria drží na kolenou mrtvé tělo Syna, jemuž pravá ruka visí k zemi. Maria drží pravou rukou jeho hlavu a levou jeho ruku. Volně splývající plášť Panny Marie je v dolní části mírně řasený. Maria i Syn mají na hlavě pozlacené korunky. Okolo hlavy Panny Marie vidíme 12 zářících hvězdiček a za soškou pozlacené svícny.

Proč sedmiboletná

Aby dodnes poutníkům a všem návštěvníkům Šaštína připomněla svých sedm bolestí, známých z biblických dějin:

1. Simeonovo prorocství o Ježíšově ukřižování v den, kdy ho Maria uvádí do chrámu (tuto událost si připomínáme na Hromnice – 2. února);
2. Mariin útěk s Ježíšem do Egypta, aby byl uchráněn Herodesova rozkazu o vyvraždění betlémských neviňátek (svátek 28. prosince);
3. starost Panny Marie o ztraceného dvanáctiletého Ježíše

- do doby, než ho našla, jak moudře učí v chrámě;
4. setkání Matky se Synem na křížové cestě;
 5. Mariina přítomnost při Ježíšově ukřižování;
 6. Mariina přítomnost při probodění boku Pána Ježíše a sejmutí z kříže;
 7. pohřbení.

Aktuálnost a východiska těchto sedmi výjevů při duchovní obnově národa na přelomu dvou tisíciletí fundovaně nabídl ve své homilii o hlavní pouti v září 1993 předseda biskupské konference Slovenska – banskobystrický biskup Mons. Rudolf Baláž při slavnostní bohoslužbě před šaštínskou bazilikou za účasti všech biskupů Slovenska, zahraničních církevních hodnostářů a tisíce přítomných poutníků.

K obci Šaštín

Původní osada Šaštín vznikla při strážném hradu. Procházela jí tzv. „Česká cesta“ (z Čech přes Moravu a Slovensko na jih přes Uhry na Balkán).

Písemné doklady názvu obce: v roce 1210 Saswar, od roku 1524 Sassyn, koncem 18. století Ssassčín, maďarsky Sasvár, německy Schossberg (Schlossberg), od roku 1960 Šaštín – Stráže.

Z roku 1210 existuje písemná zpráva o šaštínském arcidiaconátu – významném církevně-právním středisku tehdejšího ostřihomského arcibiskupství. Farnost je doložena listinou až z roku 1397.

Původní gotický farní kostel Povýšení svatého Kříže byl v roce 1685 barokizován. Když byla v roce 1733 do Šaštína povolána řehole sv. Pavla – tzv. paulíni – začalo se se stavbou velkolepého chrámu s klášteřem. Po zrušení řehole v roce 1786 se tento poutní mariánský kostel stal chrámem farním. Původní farní kostel sloužil jako sýpka a sklad. Teprve v roce 1937 byl obnoven a 19. 9. zasvěcen sv. Janu Boskovi.

Církevně patřil Šaštín k ostřihomskému arcibiskupství. Od roku 1923 k Apoštolské administratuře trnavské a od 30. prosince 1977 již k samostatnému arcibiskupství trnavskému. V erbů Šaštína je kříž a kolem něho čtyři hvězdičky.

Salesiáni do Šaštína

V září roku 1924 uvedl tehdejší trnavský apoštolský administrátor Dr. Pavel Jantausch do

Šaštína řehole Salesiánů Dona Boska, aby jí – od zrušení řehole paulínů, kdy chrám přešel do rukou diecézních kněží – předal do správy faru s kostelem a část kláštera. Příchodem salesiánů do Šaštína ožila pastorační činnost a bylo dosaženo i významných úspěchů ve výchově mládeže.

Salesiánská aktivita byla přerušena v dubnu 1950 tehdejší politickou mocí. Teprve po listopadu 1989 se salesiáni navrátili do Šaštína zpět. Ale i po dobu čtyřicetiletého náboženského útlaku zůstali věřící i mládež Šaštínu věrní.

Život v klášterním areálu dnes

Slouží jako salesiánský dům. V klášterním objektu se nachází církevní gymnázium Jana Boska s učebnami, ubytovny a dalším vybavením pro jejich studenty. Jsou zde pracovny i soukromí vědeckopedagogických odborníků, kněží-salesiánů i dalších. Moderně je řešena kaple pro učitele i studenty a obyvatele salesiánského domu. Pro ně se v ní konají bohoslužby. Je to vhodný prostor pro meditace, modlitby, rozjímání, ztišení. Některé další místnosti slouží k reprezentaci, tématickým kulturním účelům a studiu. V objektu je též redakce a administrace periodika mariánských ctitelů „Mariánské zvony“, které vychází osmkrát ročně.

Pohled do interiéru baziliky Sedmibolestné Panny Marie v Šaštíně

Putování poutníků k Sedmibolestné a návrat od ní byl doslova obřadem...

Od starší generace se dovídáme, že když z některé obce odcházeli poutníci k šaštínské Panně Marii, shromáždilo se v místním kostele téměř celé křesťanské společenství. Ti, co již nemohli pro vysoký věk či nemoc do Šaštína, vyprovodili poutníky na konec obce a tam se teprve s nimi rozloučili. Procesí s korouhvemi za zpěvu mariánských písní pokračovalo v předším putování.

Podle vzdálenosti trvala cesta několik hodin, ba někdy i nějaký ten den s potřebou odpočinku během cesty. Ať to bylo z kteréhokoliv směru, bylo již z dálky vidět majestátní dvě věže šaštínského chrámu a slyšet jejich zvony. Původní zvony z roku 1765 padly za obětí první světové válce. Od druhé poloviny dvacátých let tohoto století zvou poutníky a další návštěvníky k bohoslužbám „Národní zvon“ – 4700 kg, zvon sv. Cyrila a Metoděje – 1774 kg, další 1414 kg, 743 kg a nejmenší 500 kg. Na jejich ulití měli významný podíl američtí krajané.

Když se poutníci dostali až před baziliku, byli opojeni nádherným zvukem varhan. Na kůru byly původně dvoumanuálové varhany s 23 rejstříky. Dala je v roce 1771 zhotovit Marie Terezie, a to brněnským varhanářem Janem Xaverem Výmolou. Nové varhany – dnes největší na Slovensku – o pěti manuálech s 91 rejstříky byly instalovány v roce 1950 podnikem „Varhany“ Krnov.

Tóny varhan a bijící srdce zvonů se s poutníky také loučí. Ještě jeden pohled na vzdalující se chrámové věže a krok za krokem se procesí vracení do svých domovů. Na pokraji svých obcí je opět čekají ti, kte-

Socha Sedmibolestné Panny Marie na hlavním oltáři

ří nemohli sami jít. A tu slyšíme jejich slova: „Vítáme vás od Pannky Marie šaštínské.“ Poutníci na to: „Vzkazuje vás pozdravovat. A abyste i vy příští rok za ní přišli...“

Novodobé tradice

Do Šaštína se každou první sobotu v měsíci sjíždějí tisíce poutníků na tzv. „Fatimskou sobotu“. Zasluhu na ní má trnavský pomocný biskup Mons. Dominik Tóth, nazývaný „mariánský biskup“. Ten spolu s mariánskými ctiteli a návštěvníky těchto sobot naplňuje před Sedmibolestnou odkaz Panny Marie z Fatimy. V roce 1993 – když putoval originál sochy fatimské Panny Marie po Slovensku – měla své zastavení i v Šaštíně. Brzy nato byla zhotovena její faximile. Ta bývá v průvodu nesena o každé fatimské sobotě do baziliky, aby při modlitbě růžence a pontifikální mši svatě duchovně posilovala přeplněný chrám věřících.

Do Šaštína rádi přijíždějí i biskupové ze zahraničí. Z Čech to byl např. královéhradecký Mons. Dr. Karel Otčenášek, z Moravy brněnský sídelní biskup Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle a olomoucký pomocný biskup Mons. Josef Hrdlička. Ten při setkání s postiženými a nemocnými

dne 20. srpna 1994 v Šaštíně poznamenal: „Zde v Šaštíně mne oslovila jedna zvláštnost...“ Šlo o okamžik, kdy se dotkly dvě berle – jedna patřila postiženému chlapci Petrovi a ta druhá – berla jednoho z přítomných biskupů. Biskup Hrdlička k tomu dodal: „...Jedna – ta biskupská – je znakem církevní moci a autority, druhá slabostí nemocného. Ani jedna neznamená něco méně důležitého. Berla postiženého totiž dokáže často pozvedávat nejen biskupa, ale přímo celý svět...“

Vedle baziliky najdeme i prodejnu náboženské literatury a devocionální Spolku sv. Vojtěcha, který má sídlo v Tmavě.

Závěrem

Tedy při cestě autem z Kútů do Senice, či z Holiče do Jablonice zastavme se v šaštínské bazilice. I ne jeden cizinec, který sem jen třeba náhodně zavítá, je okouzlen touto významnou náboženskou a kulturní památkou. Mnohý z nich se tam i vrací. Pokaždé tu totiž najde něco nového a načerpá nových sil. Například při setkáních mládeže o poutích zde bývá na nádvoří hodnotný duchovní a kulturní program. V bazilice bývají také pěvecké koncerty duchovní tvorby předních tvůrců v podání špičkových těles a mnoha hostujících chrámových sborů.

Věřící poutníci ze Slovenska zde v tichu baziliky, klečící na kolenou, šeptají prosbu: „Ty si Mať dobrotivá, Patrónka ľútostivá, oroduj vždy za náš národ u svojho Syna!“

doc. PhDr. Jaroslav
Telec, Csc.

Literatura:

Naša národná svatyňa – Bazilika v Šaštíně – Spolek sv. Vojtěcha, Tmava, 1990

Mariánské zvony – Šaštín, č. 6/1995

Rodina Nepoškvrněnej – Horné Lefántovce, č. 4/1994

Kdo je Boží bojovník

P. František Holeček, kněz řádu paulánů z Vranova u Bma, poskytl Lidovým novinám rozhovor, v němž přibližuje svou práci v tzv. husovské komisi i svůj vztah k Husovi a husitství vůbec. Názory, které zde vyslovil, podněcují diskusi jak k samotné husovské problematice, tak k současnému ekumenickému dění a postojům katolíků v něm. A protože je to podnět dosti silný a překvapivý, budeme diskutovat zcela otevřeně.

Komise pro studium problematiky spojené s osobností, životem a dílem M. Jana Husa, jejímž sekretářem otec Holeček je, vznikla na výzvu papeže Jana Pavla II. a působí při České biskupské konferenci. To je třeba vědět a respektovat. Ale nijak z toho neplyne, že její závěry musíme nekriticky přijímat. Její členové si jistě takové nároky nedělají. Co zatím komise vyhlásila po prozkoumání určitých historických problémů, bylo většinou už známé ze Sedlákovy monografie o Husovi nebo z Kadleceva Přehledu českých církevních dějin. A pokud nám doporučuje využívat z Husova díla přijatelné podněty pro duchovní život, pak se tím řídit můžeme, ale nemusíme. Každý katolík – jako každý soudný člověk – by měl přijímat prokázaná historická fakta. Ale jejich interpretaci, která se často mění – a práce husovské komise takovouto interpretační změnou je – není nucen přijmout, pokud by to bylo proti jeho svědomí.

Studium husovské problematiky se v rozhovoru zdůvodňuje i potřebou vyléčit naše duchovní trauma způsobené tragickým průběhem Husova případu. Přiznáme se tedy, že žádné trauma ohledně Jana Husa nepocítujeme. Nesouhlasíme s jeho upálením, za které se ostatně kompetentní představitelé církve mnohokrát omluvili, ale ani s jeho názory, pokud jsou v rozporu s katolickou věroukou. (Jejich přehled opět najdeme ve zmíněných knihách Jana Sedláka a Jaroslava Kadlece.) A bylo by nepřijatelným nátlakem, kdyby někdo poklá-

dal za naši povinnost, abychom se nově vyrovnali s otázkou Jana Husa. Otec Holeček v rozhovoru uvádí: „Římští katolíci by si měli nezaujatě položit otázku: byl Hus opravdu tak jednoznačně negativním buřičem, rebellem, odsouzenímhodným zvrhlým jedincem, který ve své době rozvrátil církev?“ K tomu musíme se vsí úctou prohlásit: římští katolíci naprosto nejsou povinni položit si takovou otázku už proto, že není nezaujatá, ale demagogická. Žádný slušný katolík jistě Jana Husa takto totálně nezatrácuje. Avšak každý katolík má právo vědět a tvrdit, že Jan Hus v určitých bodech zastával bludné nauky a určitými postoji také přispěl k narušení církevní jednoty. Konstatuje-li otec Holeček vinu římských katolíků na rozkolu s pravoslavnými a s evangelíky, pak si nedovedeme představit, že by Jan Hus byl bez viny.

Důvodem naší zdrženlivosti k husovské tradici je mimo jiné otázka eucharistie. Otec Holeček o Husovi tvrdí: „Nezastával ani takzvaný remanenční názor, podle kterého po konsekraci hostie v ní zůstává podstata chleba – k Wikleffovi a k remanenci zaujímal spíše postoj člověka, který chce zachovat svobodu akademické diskuse, není-li dosud jasně definováno stanovisko církve.“ – Nuže, stanovisko církve bylo jasně definováno rovných dvě stě let před Husovou smrtí: roku 1215 vyhlásil IV. lateránský koncil dogmatickou definici o transsubstanciaci (předpodstatnění). Úchvatné eucharistické hymny sv. Tomáše Akvinského

„Lauda Sion“ a „Pange lingua“ tuto nauku předávají dál a husovská komise by nám mohla zodpovědět otázku, zda se Jan Hus těmito základními texty zabýval a řídil. Kromě toho najdeme v Sedlákově monografii citáty z Husova díla, které nasvědčují tomu, že Hus remanenční nauku zastával. A nakonec se nabízí otázka, proč reformační církve hlásící se k Husovi zpravidla nevznávají skutečnou přítomnost Krista pod způsobou chleba.

Otec Holeček se přiznává, že ho fascinuje chorál Kdož jsú Boží bojovníci. (Zajímalo by nás, zda i s pozdějším doplňkem „bijte, zabijte, žádného neživte“.) Tvrdí dokonce, že se musíme vyrovnat „i s etapou prvých tří let radikálního chiliasmu“, ke které má jen tu výhradu, „že to není právě ta nejkratší cesta k Božímu království“. Nechceme mu vymlouvat jeho vkus. Ale přece jen bychom čekali, že srdce katolického kněze bude spíš při katolických mučednických doby husitské, jejichž odkaz by také vyžadoval moderní historické zhodnocení, a při obětech násilí páchaného pod záminkou čistoty náboženství.

Dosud byl Husův problém jen beranidlem, které užívali nekatolíci proti církvi. Dnes se stává i trojským koněm, který by mohl stírat naši katolickou identitu. Kdybychom měli odkaz husitství akceptovat a zdůrazňovat tak, jak si představuje otec Holeček, vznikla by brzy otázka, jsme-li církev katolická, nebo husitská. Ekumenismus jistě nespočívá v tom, že se katolíci budou stále jen omlouvat a sebeobviňovat za dávné zločiny, které tak jako tak neschvalují, aniž se dočkají podobného projevu vstřícnosti z druhé strany. Přáli bychom si, aby práce husovské komise nebyla ovlivňována touhou zalíbit se nekatolíkům za každou cenu a nám katolíkům aby přinášela víc jistot než pochybností.

Karel Komárek

Kardinál Ratzinger: Knihy Vassuly Rydenové se mohou šířit

Psali jsme o tom už v 25. čísle Světa. Avšak už v listopadu 1995 jsme dostali z kruhu teologů ze zahraničí zprávy, že se problém po zveřejnění podivného oznámení v L'Osservatore Romano řeší; podobné problémy povstaly už v minulosti a díky Boží pomoci se řešení našlo. Spisy sestry Faustiny a obraz Milosrdného Spasitele byly zakázány: teď je sestra Faustina blahověčená. Sv. Jana z Arku byla upálena jako čarodějnice na příkaz nicejského biskupa: teď je její socha vystavena takřka ve všech kostelích Francie, zatímco jméno toho, kdo ji odsoudil, je poznamenáno hanbou.

P. Michael O'Carroll, CSSp., známý mariolog, uveřejnil v komuniké z 30. 10. 1995 m.j.: „Věřící mají vědět, že v každém případě zůstávají úplně svobodní v četbě Vassuliných spisů a účasti na jejich setkáních. Nevystavují se žádné exkomunikaci... Ačkoliv bylo kard. Ratzinge-

rovi, prefektovi Kongregace pro nauku víry, podáno mnoho žádostí, oznámení nepodepsal: toto oznámení ostatně není nikým podepsáno! Toto neobvyklé opomenutí způsobuje, že autor nemůže být identifikován; kromě toho, oznámení z některých dalších důvodů všechny šokovalo. Každopádně obsahuje překvapivé omyly, týkající se faktů a nauky; a to, že jmenovitě uvádí v pochybnost osobu, tvoří evidentně pomluvu... Paní Rydenová nebyla vůbec vyslechnuta, dokonce ani obviněna; nebyla jí dána sebemenší příležitost se vyjádřit, stejně tak ani jednomu ze dvou dobře informovaných teologů, kteří ji znají. A zvláště, nebyl pozván její duchovní vůdce, římskokatolický kněz, aby se za sebe vyjádřil. Je to neuvěřitelné, ale skutečně se to stalo...

Konečné oznámení je velmi vážnou urážkou pravoslavné církve právě v době, kdy Jan Pa-

vel II. a ekumenický patriarcha konstatynopolský Bartolomeus I. vyvíjejí hrdinské úsilí k dosažení sblížení, které by vedlo k jednotě. Společná komise pravoslavných a katolických teologů podepsala v r. 1993 dohodu o zásadách vzájemných vztahů: autoři oznámení ji vůbec neberou v úvahu.“

Citujeme poznámku z článku vydavatele Vassuliných knih v německém jazyce, André Castella, ve švýcarském časopise Maria heute:

Prohlášení kardinála Ratzingera je cenné. Potvrzuje grosso modo naši interpretaci římského oznámení, kterou jsme otiskli v min. čísle, což značí, že oznámení mělo být „výzvou“, „varováním k obezřetnosti“ pro prosté věřící, nikoliv však „generálním zákazem“.

Co se týká spisů Vassuly, zaručíme jim i nadále – což patří k naší svobodě – podporu. Chceme se také chopit sami nutné iniciativy,

abychom jak osobní situaci Vassuly vůči katolické církvi, tak skutečný smysl římského sdělení postavili do správného světla, protože ono oznámení bylo objektem mnoha nevhodných interpretací, které nebyly ve shodě s oněmi kardinála Ratzingera v Guadalajaře.

Vydavatel českého překladu Vassuly dostal k dispozici také kopii faxu se zprávou o zmíněném rozhodnutí kard. Ratzingera, kde je jasně řečeno, že „můžete pokračovat v podpoře vydávání Vassuliných spisů, ale vždy v duchu rozlišování.“ MCM se pochopitelně podrobuje úsudku Církve (ovšem řádně publikovanému v duchu papežem schválených směrnic z r. 1990) jako u všech svých knih o soukromých zjeveních apod. Totéž předpokládá u všech čtenářů, kterým kardinál Ratzinger také adresuje slova apoštola Pavla: „Nezházejte oheň Ducha, nepodceňujte dar promlouvání z vnuknutí, ale všechno zkoumejte, a co je dobré, toho se držte“ (1 Sol 5, 19–21).

Právě vyšel III. díl knihy „Opravdový život v Bohu“ (276 str., 69,- Kč). (red)

Evangelizace

Nejde o to hlásat Boha na každém kroku až do zemdení. „Oslavou Boží je živoucí člověk,“ pravil sv. Irenej. Žít jako vzorný člověk znamená pracovat pro Boha. Věřící se musí snažit ve své každodenní práci polidštit vše, co je jen možné, aniž by toho chtěl dosáhnout ihned. Mohu způsobit na místě, kde žiji, aby se svět stal lidštější?

Tento humanizující přístup se musí dít již v každodenním styku s lidmi. Ale nesmějí být opomenuty struktury naší společnosti. Často se říká v důsledku různých skandálů, že politika je místo, kde se pošpiníme. Utíkat z politiky je projevem současného individualismu. Peggy by řekl: „Ti, kteří se ne-

chtějí angažovat, mají sice ruce čisté, ale nemají ruce vůbec.“ Copak ta místa, kde se uskutečňují závažná rozhodnutí, nutná pro život lidí, nečekají také na Evangelium? Jestliže ti, kteří mají krásný ideál, opouštějí politické pole, kdo pak tento prostor zabere? Osobní obrácení musí nutně vést také k obrácení světa pomocí meditace a akce. Obrácení srdce, hlásané Ježíšem, obsahuje požadavek nové společnosti, nové země spravedlnosti. Být křesťanem znamená snažit se prosazovat ve světě chování podobné chování Ježíšovu.

Z francouzštiny přeložil
F. Maliňák)

Výňatek z knihy Nouvelle Age et nouvelles religions - regard chrétien, Toulouse.

EXERCICIE NA VELEHRADĚ

ŘÍJEN:

15. 10. – 19. 10.	muži	P. Ant. Vedral, TJ
22. 10. – 26. 10.	mariánští ctitelé a ctitelky	P. J. Hladiš, TJ
23. 10. – 27. 10.	exerciční obnova	P. K. Weichsel, TJ

LITOPAD:

6. 11. – 10. 11.	I. pokračování základních exercicií (muži i ženy)	P. K. Weichsel, TJ
13. 11. – 16. 11.	duchovní obnova pro podnikatele	P. Fr. Hanáček
13. 11. – 17. 11.	II. pokračování základních exercicií (muži i ženy)	P. K. Weichsel, TJ
20. 11. – 24. 11.	III. pokračování základních exercicií (muži i ženy)	P. K. Weichsel, TJ
27. 11. – 1. 12.	duchovní obnova pro lékaře a zdravotní sestry	MUDr. M. Kašparů, terc. O. Praem.

PROSINEC:

4. 12. – 7. 12.	adventní duchovní obnova pro laiky	P. Fr. Petřík
10. 12. – 14. 12.	ženy nad 40 let	P. V. Ondřej, TJ
11. 12. – 14. 12.	duchovní obnova pro snoubence	P. Fr. Hanáček
28. 12. – 1. 1.	mládež – Ježíš Kristus – Alfa i Omega	P. K. Herbst, SDB

Exerciční kurzy se konají na Stojanově,

Téma: otcové TJ – základní ignaciánské exercicie, ostatní exercitátoři mají vlastní témata. Příhlášky posílejte na adresu:

Poutní a exerciční dům, Stojanov,
687 06 Velehrad 62 (tel.: 0632/714 20)

„Počkejte, až se domodlím...“

Bylo to v nemocnici... Tam se brzo projeví různé povahy lidí. Devadesátiletá paní měla pleť tváře jako děvčátko a oblečení zásadně svoje, samou krajku. Osmdesátiletá paní odmítla účastnit se společného hovoru, že nemá ráda zbytečné řeči, že se raději modlí. Jindy na prosbu o pomoc při oblékání pláště rázně řekla: „Počkejte, až se domodlím.“

Jiná paní byla v kostele někdy před čtyřiceti roky a o víře nic nevěděla. Jinak však byla příjemná, ochotná k pomoci a přes svoje trápení i veselá. Je-

nomže stále vyslovovala jméno Boží. Při takových příležitostech jsem zvyklá v duchu uctivě vyslovovat: „Pán Ježíš. Panna Maria.“ Tak to šlo několik dní, až jsem řekla: „Milá paní, vy mě uštve. Já už vám nestačím.“ Ona udiveně řekla: „Já vám přece nic nedělám!“ A já na to: „Ale často vyslovujete jméno Boží a já je hned uctivě pozdravuji.“ Řekla mi, že o tom ani neví, ale že si dá pozor. Ten den to ušlo, ale další dny to bylo jako dřív.

Tak mi něco napadlo. Měla jsem u sebe knížečku „Cestič-

ka k Bohu“. Je to sice pro děti, ale je obsahově tak hodnotná s jednoduchými kresbami, že ji používají i dospělí, já také. Říkám paní, aby si ji četla. Po několika stránkách říká: „No to je něco úžasného! Já jsem ani nevěděla, že se něco takového píše a prodává.“ Četla knížku pomalu několik dní, až ke zpytování svědomí. Když našla větu „Nevezmeš jména Božího nadarmo“, uvědomila si, že to patří jí a že je to hřích. Občas jí ještě uklouzlo slovo „Ježíš“ – ale dál nedořekla. Při čtení Křížové cesty jenom vzdychala: „Jak je toto možné!“ Když do-

četla ukřižování, s lítostivým pohnutím vykřikla: „Ježíš, Maria!“ Za chvíli horlivě dodala: „Tato knížečka by měla být v každé rodině. To není jen pro děti, to by měli číst všichni!“

Za několik dnů jsme se loučily a já jsem jí knížečku darovala na památku. Políbila ji a vděčně řekla: „Pán Bůh zaplat! A já se polepším!“

Uvědomila jsem si, jak velkou moc má psané slovo, a jak někdy stačí jen málo aby zachytilo zájem nevěřícího. Kéž tato pravdivá událost povzbudí všechny, kdo se snaží o apoštolát dobrého tisku. †

F. B.

Církevní aktuality

Svatý otec Jan Pavel II. v Maďarsku

Pannonhalma: Svou 73. zahraniční cestu zahájil papež Jan Pavel II. v benediktinském opatství, které slaví 1000 let od založení. V promluvě vyzval maďarské věřící k intenzivnějšímu dialogu s ostatními křesťanskými církvemi a k vzájemnému porozumění. Pochválil benediktiny za jejich úsilí o ekumenický dialog. „At' je váš dům stále otevřen potřebám druhých,“ řekl a pokračoval: „Benediktinům vděčí Evropa za značný díl svého společenského a kulturního rozvoje. Řetěz benediktinských klášterů musí i nadále spojovat křesťany východu a západu, kteří nebyli ještě před tisíci lety rozdělení. Pannonhalma je toho výmluvným svědectvím.“

V sobotu 7. září papež Jan Pavel II. navštívil město Győr, které má 120 tisíc obyvatel a bylo založeno v 5. století Keltů. Dnes je průmyslovým centrem kraje a sídlem diecéze. V místním semináři se na kněžství připravuje 50 kleriků. O 60 farností se stará 140 kněží. Na mši, kterou Jan Pavel II. sloužil, bylo přítomno na 150 tisíc věřících. S papežem koncelebrovalo 350 kněží. Ve své homilii Jan Pavel II. vyšel z podobenství o dobrém pastýři a uvedl, že církev je neodlučitelně spojena s obrazem dobrého pastýře, který dbá na bezpečnost svých ovcí, brání je před útoky vlků a v čase nebezpečí neutíká. Zhodnotil kulturní přínos křesťanství pro starou Panonii i pro dnešní Maďarsko. Vyzval věřící, aby se nedali odradit od na-

stoupené cesty hospodářskými potížemi, nezaměstnaností a úpadkem morálních hodnot, jak je s sebou přinesla pokolení vyrůstající bez víry.

Sv. Pavel charakterizuje pohany jako ty, kdo nemají naději. My křesťané věříme ve společenství s Kristem, který je naší nadějí, takže nejsme nikdy sami. Jsme ovce Krista, dobrého pastýře, který je vždy s námi. Poukázal dále na příklad mučedníků, kteří v uplynulých letech vydávali svědectví Kristu. Vyjádřil uznání všem kněžím, řeholníkům a řeholnicím, kteří trpěli ve vězení a zažili mnohá pokořování.

Ve večerních hodinách se Jan Pavel II. vrátil letadlem do Říma. Za český episkopát se

slavností při příležitosti papežovy návštěvy zúčastnil ostravsko-opavský biskup František Lobkowicz.

* * *

Papež Jan Pavel II. se v sobotu večer vrátil z pastorační návštěvy Maďarska do své letní rezidence v Castel Gandolfo. Závěrečný ceremoniel na budapeštském letišti vzhledem ke špatnému počasí odpadl. Prezident Árpád Göncz přesto přišel, pozdravil papeže podáním ruky a Jan Pavel II. přestoupil z vrtulníku do letadla. Připravené projevy rovněž odpadly.

Nejpozději do roka bude mezi Svatým stolcem a Maďarskem podepsána nová smlouva. Prohlásil to předseda vlády

Horn po rozhovoru s Janem Pavlem II. Půjde především o vrácení církevního majetku zabaveného komunisty a o státní podporu pro katolické školy a kněze.

Papež Jan Pavel II. vyzvedl v neděli v pravidelném projevu spiritualitu východních církví. Staví Ducha svatého do středu, neboť je částí lidského „já“. V tomto smyslu nazývá ruský autor Teofan Poustevník Ducha svatého „duší lidské duše“. Jako cíl duchovního života vidí produchovníení duše a těla. Papež k tomu poznamenal, že moderní člověk stále více poznává, že technický pokrok nevyplňuje vnitřní prázdnotu. Proto je dnes tak rozšířeno hledání opravdové spirituality. Proto se musíme všude vrátit ke kořenům, i ke kořenům křesťanství, konkrétně k Bibli a k příkladu mnohých svatých. Oni učí nejen hledat niternost, ale i působení Ducha svatého.

Jan Pavel II. připomněl, že 8. září je svátek Narození Panny Marie. Ona je příkladnou osobou, která je zcela naplněna Duchem svatým. †

ČBK

□ Budoucnost vztahů mezi státem a církví

Praha: Konference pořádaná Nadací Konráda Adenauera a Českou křesťanskou akademií „Budoucnost vztahů mezi státem a církví“ byla v pátek 6. září zahájena ve Filozofické knihovně Strahovského kláštera v Praze.

Diskutovaným tématem této mezinárodní konference bylo například: Přínos církví v pluralistickém státě; Orientace, odpovědnost a základní shoda ve svobodných společnostech; Vnitřní mír a usmíření; Strach ze svobody; Právní a hospodářské základy pro služby církve a další.

Mezi referenty vystoupili např. Dr. Christoph Bergner, bývalý ministerský předseda a spolkový místopředseda CDU; Dr. Tomáš Halík, prezident České křesťanské akademie; Dr. Hans Laugendörfer, generální sekretář německé biskupské konference a další.

Konference se účastnili ministr kultury Ing. Jaromír Tříšl, kancléř Prezidentské kanceláře Ivan Medek, předseda České biskupské konference kardinál Miloslav Vlk, předseda Německé biskupské konference mohučský biskup Karl Lehmann, biskupové František Radkovský a Jaroslav Škarvada, strahovský opat Michael Pojezdny, provinciál dominikánů Dominik Duka, místopředseda parlamentu Ing. Jan Kasal, někteří poslanci a další významní hosté.

□ Jmenování nového generálního vikáře

1. září byl jmenován generálním vikářem nové ostravsko-opavské diecéze P. František Kuřa.

Narodil se 29. 9. 1962 v Třinci, vyrůstal v Jablunkově. V r. 1981 maturoval na gymnáziu s vyučovacím polským jazykem v Českém Těšíně. V letech 1981–1986 studoval v kněžském semináři v Litoměřicích. Dne 28. 6. 1986 byl vysvěcen v Olomouci na kněze pro olomouckou arcidiecézi.

Do r. 1990 působil jako kaplan v Havířově. Od r. 1990 do r. 1991 byl administrátorem farnosti Rýžoviště a několika okolních farností na Rýmařovsku v okrese Bruntál. V r. 1991 se stal farářem farnosti Hať u Hlučína. V r. 1994 zahájil studium na právnické fakultě Katolické univerzity v polském Lublinu. Po dobu studia byl ustanoven kaplanem v Místku.

□ 8. září – světový den vzdělávání

Bonn: Podle usnesení OSN byla neděle 8. září dnem vzdělání. Na základě toho CARITAS INTERNATIONALIS připomněla, že děti uprchlíků mají zvláštní právo na vzdělání. Především v uprchlických táborech je dobrá možnost tyto děti vyučovat. V provolání Charity se praví, že dnes podle statistik žije na 50 milionů lidí mimo své domovy. V táborech nemají jejich děti žádné zaměstnání, a je proto možno je shromáždit k vyučování. Je to zvláštní povinnost mezinárodního společenství. Je to důležité především v Africe a Asii, kde je dnes na 60 % obyvatelstva bez znalosti čtení a psaní. Charita zřídila ve čtyřech táborech pro uprchlíky z Rwandy v Zaire celkem 13 základních škol pro 27 tisíc dětí. Charita tím chce dát příklad vládám a nevládním organizacím.

□ Přes milion účastníků nedělních mší svatých v Rakousku

Víc než milion katolíků se v Rakousku účastní nedělních mší. Vyplývá to z právě uveřejněné zprávy „Ústředí pro církevní statistiku“. Při nedělním sčítání v září 1995 bylo v celém Rakousku napočteno 1,12 milionu účastníků, při sčítání v postní době 1995 1,13 milionu věřících. Církevní představitelé z toho usuzují, že turbulence v rakouské katolické církvi (jako případ Groer a lidové církevní hlasování) neměly na návštěvnost kostela žádný vliv.

□ Na 500 sekt v Anglii

V Anglii existuje podle vědeckých průzkumů na 500 náboženských sekt s 500 tisíci členy. Aktivita sekt na britských ostrovech je srovnatelná s intenzitou amerických sekt, praví se ve zprávě „Institutu pro evropská studia k strategii a obraně“. Nebezpečná pro společnost je jen menšina sekt, praví se dále. Přesto by mohla jednotlivá uskupení napáchat velké škody.

□ Není nad osobní rozhovor

Trevír: Biskup Hemmann Josef Spítal připomněl 1. září v rozhlasové hranici možností nových technik komunikace. Pro pastorační práci jsou použitelné jen částečně, neboť nejdůležitějším prostředkem zůstává osobní rozhovor.

□ Setkání s prezidentem britské Buddhické společnosti

S prezidentem britské Buddhické společnosti panem Ajahnem Sumedhem se setkal též pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk. Pan Ajahn Sumedho pobýval v České republice na pozvání velvyslance Thajského království v Praze, pana Vara Poj-Snidvogse, od 6. do 10. září.

Pan Sumedho se narodil r. 1934 ve Spojených státech a zabýval se studiem země Dálného Východu. Prostřednictvím literatury se tak poprvé seznámil s buddhismem a díky službě u amerického námořnictva v Japonsku měl příležitost bezprostředního kontaktu s tímto náboženstvím. R. 1966 odchází do Thajska, kde vstoupil do meditačního centra, aby po roce splnil všechny předpoklady stát se buddhistickým mnichem. Založil nové kláštery v Indii, Velké Británii a na Novém Zélandě. Je též autorem dvou knih, které se zabývají duchovní cestou buddhismu.

Kardinál Miloslav Vlk po schůzce uvedl, že se jednalo o přátelské, informativní setkání, během něhož oba představitelé hovořili o duchovní situaci v naší

zemi a v celé Evropě a shodli se na nutnosti oživení duchovního prvku života společnosti.

□ Zahradní slavnost na zámku Kozel

Praha: Nadace pro transplantaci kostní dřevě uspořádala v neděli 8. září na zámku Kozel slavnostní odpoledne, při kterém veřejně poděkovala těm, kteří v minulosti jejímu programu nejvíce pomohli. Odpoledne bylo nazváno „Nebe na zemi“ a bylo za písniček Jaroslava Ježka moderováno Jiřím Suchým.

Slavnostně byly předány dvě symbolické ceny Nadace. Za největší finanční podporu řediteli Škodovky Ing. Lubomíru Soudkovi a za největší lidskou pomoc řediteli agentury Leo Burnett Janu Havelkovi. Upomínkové ceny byly pak darovány několika prvním dobrovolníkům, kteří již darovali svoji kostní dřevě k transplantaci českým pacientům.

Setkali se zde zástupci našeho uměleckého života, představitelé politické scény, průmyslníci, a církev reprezentoval její nejvyšší představitel pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk. Po slavnostním předávání cen řekl pan kardinál ve svém závěrečném slově, že celá společnost, jejíž kostní dřevě je nakažena bacilem demoralizace uplynulých desetiletí, potřebuje nutně transplantaci dobra, které by prostoupilo náš život.

□ Úspěšné filmy katolické kinematografie

Řím: Katolická filmová organizace OCIC vyhlásila v sobotu 7. září na filmovém festivalu v Benátkách ceny za dva nejuspěšnější filmy. Odměněn byl americký snímek „The Funeral“, který popisuje, jak se jedna rodina vyrovnala s faktem, že se stala obětí násilí. Druhý film „Tonet“ je francouzský a znázorňuje, jak se čtyřleté děvčátko vyrovnalo se smrtí. ČBK

Kněžské svěcení jáhna Zdeňka Krčka se uskuteční **28. září 1996** v 9.30 hod. v katedrále v Hradci Králové a jeho **primice 5. října 1996** v 11.00 hod. v poutním kostele Panny Marie Karmelské v Bystrém u Poličky.

**KONFEDERACE POLITICKÝCH VĚZŇŮ
POBOČKA DOMAŽLICE
zve na sobotu 28. září 1996**

k slavnostnímu odhalení památníku ve Všerubech. Památník bude připomínat všechny, kteří v letech 1948–1989 při přechodu do svobodného světa ztratili životy.

Program slavnosti:

10.00 hod. – mše sv. v kostele sv.

Michaela Archanděla ve Všerubech;

11.15 hod. – odhalení pomníku

Autobus pro účastníky bude přistaven v 9.00 hod. na autobusovém nádraží v Poděbradově ulici v Domažlicích, se zastávkou u nádraží ČD a u čerpací stanice před Kdyní.

Oficiální fotografie z audience u Svatého otce při národní pouti do Říma jsou vystaveny v Kněžském semináři v Olomouci do 1. 10. 1996, kde je možné si je objednat. Cena podle formátu: 120,- Kč a 80,- Kč.

MARTA VONDRÁKOVÁ

Křesťanská cestovní kancelář

MISIE

751 03 Brodek u Přerova č. 46
tel.: Přerov 0641/941 80

VELKÁ POUŤ DO MEDJUGORJE

Termín: 23. – 28. 9. 1996

Cena: 1 895,- Kč + 33 DM

**RŮŽENCOVÁ SLAVNOST
u dominikánů v Uherském Brodě
(krojovaná pouť)**

5. 10. – SOBOTA

12.00 hod. – slavnostní vyzvánění na začátek pouti

15.00 hod. – uvítání poutníků ve farním kostele a procesí městem

16.00 hod. – pontifikální mše svatá na prostranství

18.30 hod. – slavná mše svatá na prostranství

20.00 hod. – začátek duchovního programu

23.00 hod. – mše svatá pro mládež

6. 10. – NEDĚLE

6.00 hod. – mše svatá

7.30 hod. – mše svatá

9.00 hod. – slovenská mše svatá

10.30 hod. – pontifikální mše svatá na prostranství

14.00 hod. – růžencové kázání

15.00 hod. – slavná mše svatá

kněžského semináře

16.00 hod. – rozloučení s poutníky a svátostné požehnání

7. 10. – PONDĚLÍ

7.00 hod. – mše svatá

8.45 hod. – mše svatá

16.00 hod. – slavná mše svatá

Srdečně zveme všechny mladé na **Svatováclavskou pouť mládeže v kostele P. Marie Pomocnice křesťanů na Chlumku v Luži**. V 9.00 hod. růženec, 9.30 hod. rytmické písně, 10.00 hod. slavnostní mše sv., kterou slouží Mons. K. Pilík s následnou promluvou k mládeži. Příležitost ke svátosti smíření.

**NÁRODNÍ KATECHETICKÉ STŘEDISKO
V PRAZE POŘÁDÁ**

SEMINÁŘ PRO KATECHETY

Z CELÉ REPUBLIKY.

Seminář proběhne ve dnech

25. – 28. října 1996

(pátek až pondělí)

v Ústí nad Orlicí v Kulturním domě.

Finanční náklady: účastník si zaplatí cestu a účastnický příspěvek 200,- Kč. (Ostatní náklady platí Česká biskupská konference – z příspěvků dárců a sponzorů.)

Program: Zajímavé přednášky odborníků z našich teologických fakult.

Katecheze Mons. Vincenza Zaniho – vedoucího katechetické komise Italské biskupské konference

Neděle: duchovní obnova

Katechety a kněze srdečně zvou pořadatelé – pracovníci Národního katechetického střediska a především naši otcové biskupové, kteří svůj zájem o Vás a úctu k Vaší nelehké práci vyjádřili výraznou finanční podporou.

Věříme, že účast na této akci Vás upevní a povzbudí v hlásání Krista, za což se spolu s námi modlete.

Pořadatelé 1. celostátního setkání katechetů se obracují na ty, kterým leží na srdci náboženské vzdělání dětí, mládeže a dospělých, o finanční příspěvek na pomoc při úhradě formačního setkání katechetů, které se bude konat ve dnech od 24. do 28. října 1996 v Ústí nad Orlicí. Příspěvky, prosíme, zasílejte na konto České spořitelny Praha 6, ČBK 732757–068/0800, variabilní symbol 25281096.

Církevní aktuality

**□ Hagia Sofia
opět mešitou?**

Islámská Strana blahobytu (Refah) nového tureckého ministerského předsedy Necmetlina Erbakana by chtěla Hagii Sofii v Istanbulu přeměnit v mešitu.

Hagia Sofia – až do osmanské poroby v r. 1453 patriarchální katedrála východořímské říše a tím „srdce“ byzantského křesťanství – byla v r. 1934 z nařízení zakladatele turecké republiky Kemala Atatürka prohlášena muzeem. Řecký ministr kultury Stavros Benos ihned vyzval UNESCO, aby intervenovala proti zamýšlené změně, která by vyžadovala proměnu slavné sakrální stavby, což

by nebylo v souladu s Chartou UNESCO o uchování světového kulturního dědictví.

□ Dny česko-polské křesťanské kultury

Město Náchod uvítalo v sobotu 7. září účastníky 7. ročníku Česko-polských dnů křesťanské kultury. Starostka města přivítala na radnici velvyslance obou zemí. V závěru kulturního programu v náchodském divadle pozdravil přítomné královéhradecký biskup Karel Otčenášek.

Dny česko-polské kultury budou mít pokračování po celý měsíc nejen na české straně, ale i v Polsku.

□ Kritika britské azylové politiky

Kardinál Basil Hume ostře kritizoval britskou azylovou politiku. Zacházení s uprchlíky je známkou morálního stavu společnosti, prohlásil arcibiskup z Westminsteru v sobotu 7. září v Londýně. Od zkrácení sociálních dávek v červenci se obrátilo na 450 osob na uprchlickou radu v britském hlavním městě se žádostí o podporu.

**□ Otevření noviciátu
petrinů**

České Budějovice: Ve čtvrtek 5. září 1996 v 9.00 hodin byl za účasti biskupa Antonína

Lišky znovuotevřen dům pro noviciát Kongregace bratří Nejsvětější svátosti – petrinů.

Tím se vrací „jádro kongregace“ do míst, kde vznikla, protože P. Petr, který kongregaci založil a po němž také nese jméno, působil právě v Českých Budějovicích.

□ Mariánský maraton

České Budějovice: V sobotu 7. září proběhl již 3. ročník Mariánského maratonu. Akci pořádal Diecézní sportovní klub České Budějovice. Maraton se běží vždy první sobotu v září souběžně s pravidelnou mariánskou poutí na Lomci. **ČBK**

25. neděle v mezidobí 22. 9.

Mt 20,1–15

Nevíme, kolik dělníků potřebovala vinice. Ale vidíme, že hospodář chce zaměstnat všechny. To je jeho vůle. A všem chce dát to, co potřebují k obživě. Člověk by chtěl asi v hospodáři vidět konečně někoho přesného a přísně spravedlivého, když je na světě tolik nespravedlnosti. Místo toho najde někoho neuvěřitelně milujícího – prostě dárce. A dokud v Bohu nejsme schopni vidět především dárce, dotud mu neporozumíme.

Pondělí 23. 9. – Lk 8,16–18

Neexistuje soukromé křesťanství. Evangelium musí být hlášáno. Jen tak se totiž stává tím, co zůstává. Všechno ostatní bude dříve či později odňato – stojí za to dát své síly evangelium!

Úterý 24. 9. – Lk 8,19–21

Příbuzenství vybudované na víře v Božího Syna a prokázané následováním jeho Slova je důležitější než pokrevní příbuzenství. Pochopme, že Kristus neruší svým výrokem existenci pokrevního příbuzenství, ani ji nedegraduje. Ale všechno povyšuje – tedy i pokrevní příbuzenství – do úrovně, která je věčná a nebrání službě Bohu. Existuje-li nějaký pravý vývoj, pak přichází skrze Krista a jeho zjevení.

Středa 25. 9. – Lk 9,1–6

Nejde tolik o jedny či dvoje šaty, o chleba či peníze – jde o zajištěnost, která se dá sloučit se svěcenou mocí. Vydávat se této Boží moci, spolehnout se na Boží příkaz – to je výbava apoštola. Jak se my zajišťujeme a pojišťujeme?

Čtvrtek 26. 9. – Lk 9,7–9

Zvědavost není šťastný začátek víry. Zvědavci jde o poznání, které nevede ke spáse. Jde mu jen o vlastní přání.

Pátek 27. 9. – Lk 9,18–22

Dělat dotazovací akce je módní, aspoň v demokraciích. Méně v diktaturách. Kristus nic takového ale nedělá. Chce jen slyšet, zda v učednících působí Duch pravdy, anebo duch světa. I já mohu dát v tuto chvíli přednost Duchu Božímu, který ve mně přebývá.

Sobota 28. 9. – Lk 9,23–26

Je vůbec možné stydět se za Krista? Za svou víru? Po všem tom, co jsme o Kristu slyšeli? Po všem tom, co jsme pro Krista snad i vytrpěli? Ale ovšem! Vždyť i Petr, který včera vyznal, kým že je opravdu Ježíš, se styděl za Mistra až k zradě. Je třeba se modlit za vytrvalost.

Neděle 22. září 25. neděle v mezidobí	- 1. et.: Iz 55,6-9 Ž: 145 (144)2-3 8-9 17-18 2. et.: Flp 1,20c-24 27a Ev.: Mt 20,1-16a	odp.: 18a
Pondělí 23. září féerie	- 1. et.: Pø 3,27-35 Ž: 14 2-3ab.3cd-4ab.5 Ev.: Lk 8,16-18	odp.: sv. 1b
Úterý 24. září féerie	- 1. et.: Pø 21,1-6 10-13 Ž: 118 1 27 30 34 35 44 Ev.: Lk 8,19-21	odp.: 35a
Středa 25. září féerie	- 1. et.: Pø 30,5-9 Ž: 118 29 72 89 101 104 163 Ev.: Lk 9,1-6	odp.: 105a
Čtvrtek 26. září nez. pam. sv. Kosm y a Dam iána	- 1. et.: K az 1,2-11 Ž: 89,3-4 5-6 12-13 14+17 Ev.: Lk 9,7-9	odp.: 1
Pátek 27. září pam. átky sv. V íncence z Pauly	- 1. et.: K az 3,1-11 Ž: 143 1a+2abc.3-4 Ev.: Lk 9,18-22	odp.: 1a
Sobota 28. září slavnost sv. V áclava	- 1. et.: M ðr 6,9-21 1 K ron 29 11abc.11d-12a.12bcd 2. et.: 1 Petr 1,3-6; 2,21b-24 Ev.: Mt 16,24-27	odp.: 12b

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	22. 9.	23. 9.	24. 9.	25. 9.	26. 9.	27. 9.	28. 9.
Antifona	812	826	841	857	873	1722	1527
Žalm	783	783	783	783	783	783	786
Ranní chvály:							
Hymnus	812	827	842	857	873	1723	1527
Antifony	813	828	843	858	874	890	1528
Žalmy	813	828	843	858	874	890	813
Kr. čtení a zpěv	816	831	847	861	877	1724	1528
Antifona k Zach. kantiku	717	831	847	861	877	1524	1529
Prosby	817	831	847	861	878	1724	1529
Záv. modlitba	717	832	847	862	1523	1524	1529
Modlitba během dne:							
Hymnus	817	832	848	862	879	895	1264
Antifony	818	833	848	863	879	895	1529
Žalmy	818	833	849	863	879	895	1265
Krátké čtení	820	835	851	865	882	898	1530
Záv. modlitba	717	835	851	865	882	898	1529
Nešpory: SO							
Hymnus	807	821	837	852	867	883	1525
Antifony	808	822	838	853	868	884	1703
Žalmy	808	823	838	853	868	884	1703
Kr. čtení a zpěv	810	825	840	856	871	887	1526
Ant. ke kant. P. M.	716	717	840	856	871	887	1526
Prosby	811	826	841	856	872	888	1526
Záv. modlitba	717	717	841	857	872	1523	1529
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

